

Rapport

Datum: 15 september 2006
Rapportnummer: 2006/319

Klacht

Verzoeker klaagt erover dat ambtenaren van het regionale politiekorps Gelderland-Midden:

- hebben besloten een onderzoek in te stellen naar aanleiding van de door zijn ex-echtgenote op 9 maart 2004 jegens hem gedane aangifte ter zake (kinder)mishandeling nadat zij van een ambtenaar van het regionale politiekorps Zeeland hadden gehoord dat verzoeker op 29 september 2004 tegen de zin van zijn ex-echtgenote contact had opgenomen met de school van zijn zoontje;
- hem in dit kader niet eerder, te weten vóór oktober 2004, hebben gehoord;
- zonder zijn kant van het verhaal te kennen en zonder hem daarover te informeren, contact hebben opgenomen met de Raad voor de Kinderbescherming en daarbij hebben meegedeeld dat verzoeker zou worden aangehouden;
- hem op 25 oktober 2004, op het moment dat hij zijn beklag wilde doen over het politieoptreden, hebben aangehouden en opgehouden voor verhoor.

Volgens verzoeker heeft deze handelwijze van de politie ertoe geleid dat het op 4 oktober 2004 geplande bemiddelingsgesprek tussen hem en zijn ex-echtgenote door de Raad voor de Kinderbescherming is afgezegd.

Verder klaagt verzoeker over de duur van de behandeling van zijn op 14 november 2004 bij het regionale politiekorps Gelderland-Midden ingediende klacht.

Verzoeker klaagt er voorts over dat een ambtenaar van het regionale politiekorps Zeeland op basis van een melding van zijn ex-echtgenote, contact heeft opgenomen met het regionale politiekorps Gelderland-Midden.

Tot slot klaagt verzoeker over de duur van de behandeling van zijn op 23 oktober 2004 bij het regionale politiekorps Zeeland ingediende klacht.

Beoordeling

Algemeen

1. Verzoeker is getrouwd geweest met mevrouw Me. Uit dit huwelijk zijn twee kinderen geboren; X, geboren op 26 september 2000 en Y, geboren op 7 april 2003. Nadat mevrouw Me. bij de rechtbank een verzoekschrift tot echtscheiding had ingediend, verhuisde zij met de kinderen naar Zeeland. Partijen raakten ondertussen verwickeld in een juridische strijd over de omgangsregeling tussen verzoeker en zijn kinderen. In dit kader werd de Raad voor de Kinderbescherming (verder: de Raad) verzocht een onderzoek in te stellen en de rechter daarover te adviseren. Op 1 oktober 2004 vernam

verzoeker van een medewerker van de Raad dat het op 4 oktober 2004 geplande bemiddelingsgesprek tussen verzoeker en zijn ex-echtgenote niet door zou gaan omdat de raadsonderzoeker van de politie had gehoord dat verzoeker zou worden aangehouden wegens verdenking van mishandeling van de kinderen. Volgens verzoeker kwam dit doordat zijn ex-echtgenote het niet leuk vond dat hij op 29 september 2004 navraag had gedaan bij de basisschool van de kinderen en dat zij hiervan melding had gemaakt bij de politie in Terneuzen. De politie in Terneuzen zou vervolgens contact hebben opgenomen met de politie in Arnhem die daarop aan de slag zou zijn gegaan met een aangifte terzake kindermishandeling die zijn ex-echtgenote een half jaar daarvoor tegen hem had gedaan. Toen verzoeker dit hoorde is hij op 25 oktober 2004 naar het politiebureau te Arnhem gegaan om over deze gang van zaken een klacht in te dienen. Daar aangekomen werd verzoeker aangehouden en voor verhoor ingesloten. Op 27 oktober 2004 werd verzoeker weer in vrijheid gesteld.

2. Op 23 oktober 2004 diende verzoeker een klacht in bij de politie in Zeeland. Verzoeker nam het de politie Zeeland kwalijk dat zij naar aanleiding van de melding van zijn ex-echtgenote contact had opgenomen met de politie te Arnhem. Dit had er volgens verzoeker namelijk toe geleid dat het geplande bemiddelingsgesprek met zijn ex-echtgenote door de Raad werd afgezegd. De klachtencommissie van het regionale politiekorps Zeeland adviseerde de korpsbeheerder op 15 februari 2005 de klacht van verzoeker ongegrond te verklaren. De korpsbeheerder nam dit advies over en verklaarde verzoekers klacht op 30 maart 2005 ongegrond.

3. Aangezien verzoeker ook niet tevreden was over de handelwijze van de politie Arnhem, diende hij op 14 november 2004 ook bij dit politiekorps een klacht in. De klachtencommissie van de politie Gelderland-Midden adviseerde de korpsbeheerder in mei 2005 de klacht van verzoeker, inhoudende dat de politie de aangifte van zijn ex-echtgenote slechts versneld had opgepakt omdat hij informatie bij de basisschool van zijn zoontje had ingewonnen, alsmede dat de politie contact had opgenomen met de Raad, ongegrond te verklaren. De korpsbeheerder nam dit advies over en verklaarde verzoekers klachten per brief van 26 juli 2005 ongegrond.

A. Ten aanzien van het regionale politiekorps Gelderland-Midden

I. Ten aanzien van de beslissing om een onderzoek naar verzoeker in te stellen

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie in Arnhem het onderzoek naar de aangifte van zijn ex-echtgenote pas heeft opgepakt nadat zijn ex-echtgenote bij de politie Zeeland had geklaagd over het feit dat hij op 29 september 2004 per mail informatie had ingewonnen bij de basisschool van zijn zoontje.

2. In zijn reactie op de klacht gaf de beheerder van het regionale politiekorps Zeeland aan dat politieambtenaar Hu. het regionale politiekorps Gelderland-Midden op 21 juni 2004 had verzocht de behandeling van de tegen verzoeker gedane aangifte over te nemen omdat verzoeker - en mogelijk andere getuigen - woonachtig waren in de regio Gelderland-Midden en de zaak zich ook in die regio had afgespeeld.

3. In reactie op deze klacht merkte de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden vooreerst op dat het niet zo was dat verzoekers ex-echtgenote al op 9 maart 2004 aangifte had gedaan tegen verzoeker. Mevrouw Me. had op genoemde datum bij de politie in Arnhem slechts melding gemaakt van het feit dat zij tijdens haar huwelijk door verzoeker was mishandeld. Pas op 7 juni 2004 had zij hiervan bij de politie Zeeland aangifte gedaan. Vervolgens had de politie Gelderland-Midden op 25 juni 2004 een brief van de politie Zeeland ontvangen met de vraag de behandeling van deze aangifte over te nemen. Daarop is de zaak door de politie Gelderland-Midden opgepakt. In dit kader is eerst de officier van justitie om toestemming gevraagd om verzoeker buiten heterdaad aan te houden. Nadat deze toestemming was verleend, is verzoeker landelijk als verdachte gesignaleerd.

De beslissing om een strafrechtelijk onderzoek tegen verzoeker in te stellen is volgens de korpsbeheerder dus niet ingegeven door het feit dat verzoeker op 29 september 2004 navraag had gedaan bij de basisschool van zijn zoontje, maar door het feit dat er al eerder tegen verzoeker aangifte wegens mishandeling was gedaan. De korpsbeheerder verklaarde de klacht van verzoeker op dit punt dan ook ongegrond.

4. Bij zijn reactie legde de korpsbeheerder Gelderland-Midden een aantal stukken over waaruit het volgende kan worden vastgesteld:

- Blijkens een mutatie uit het bedrijfsprocessensysteem van het regionale politiekorps Gelderland-Midden heeft de ex-echtgenote van verzoeker zich op 9 maart 2004 tot de politie te Arnhem gewend met de mededeling dat verzoeker haar en één van hun zoontjes tijdens het huwelijk had mishandeld en zij bang was dat dit in het kader van een eventuele omgangsregeling weer zou gebeuren. Ook gaf zij aan bang te zijn dat zij de kinderen niet meer terug zou krijgen na een bezoek aan verzoeker. De desbetreffende politieambtenaar had haar vervolgens aangeraden een en ander te bespreken met haar advocaat omdat de politie hierin niet veel voor haar kon betekenen. Wel had hij tegen haar gezegd dat zij hiervan altijd alsnog aangifte kon doen.

- Blijkens een mutatie uit het bedrijfsprocessensysteem van het regionale politiekorps Zeeland, heeft de ex-echtgenote van verzoeker zich op 12 april 2004 tot de politie te Terneuzen gewend met de mededeling dat zij en één van haar kinderen gedurende het huwelijk verschillende keren waren mishandeld door verzoeker. Zij wilde daarvan op dat moment echter nog geen aangifte doen omdat de echtscheiding nog niet was uitgesproken. Verder had zij aangegeven dat verzoeker regelmatig bij haar voor de deur

verscheen en erop stond de kinderen mee te nemen. Zij wilde de kinderen niet meegeven omdat zij bang was dat verzoeker de kinderen zou mishandelen. De desbetreffende politieambtenaar heeft daarop tegen haar gezegd dat hij op dat moment niet veel voor haar kon betekenen. Wel had hij haar geadviseerd verzoeker niet binnen te laten. Verder staat in die mutatie vermeld dat de politieambtenaar "een afspraak op locatie" zou maken.

- Blijkens een proces-verbaal van aangifte van het regionale politiekorps Zeeland heeft de ex-echtgenote van verzoeker op 7 juni 2004 daadwerkelijk aangifte jegens verzoeker terzake mishandeling gedaan.

- Blijkens een mutatie uit het bedrijfsprocessensysteem van het regionale politiekorps Zeeland heeft politieambtenaar K. op 8 juni 2004 telefonisch informatie ingewonnen bij politieambtenaar Wa. van het regionale politiekorps Gelderland-Midden. Daarbij is gezegd dat in het bedrijfsprocessensysteem van de politie Gelderland-Midden één mutatie stond vermeld betreffende de relatieproblematiek tussen verzoeker en mevrouw Me.

- Per brief van 21 juni 2004 verzocht politieambtenaar Hu. van het regionale politiekorps Zeeland aan het regionale politiekorps Gelderland-Midden om de behandeling van de tegen verzoeker gedane aangifte over te nemen omdat verzoeker op dat moment in Arnhem woonde.

- Nadat toestemming van de officier van justitie was verkregen om verzoeker buiten heterdaad aan te houden, verzocht het regionale politiekorps Gelderland-Midden het C.R.I. op 20 september 2004 om verzoeker landelijk als verdachte te signaleren.

- In een mutatie uit het bedrijfsprocessensysteem van het regionale politiekorps Gelderland-Midden, opgemaakt op 20 september 2004, staat vermeld:

"Verzoek tot aanhouding op donderdag 30 september 2004".

- Blijkens een mutatie van het regionale politiekorps Gelderland-Midden en een mutatie van het regionale politiekorps Zeeland, heeft op 8 oktober 2004 telefonisch contact plaatsgevonden tussen politieambtenaar B. (van de politie Arnhem) en politieambtenaar K. (van de politie Terneuzen). Daarbij zou B. tegen K. hebben gezegd dat toestemming was verleend om verzoeker buiten heterdaad aan te houden, dat de aanhouding stond gepland en dat de zaak waarschijnlijk die week daarna zou worden opgepakt.

- Verder blijkt uit een mutatie van het regionale politiekorps Gelderland-Midden dat politieambtenaar B. diezelfde dag ook telefonisch contact heeft opgenomen met de raadsonderzoeker, mevrouw We.

- Uit de mutatie van het regionale politiekorps Zeeland van diezelfde dag blijkt verder dat verzoekers ex-echtgenote op 8 oktober 2004 aan politieambtenaar K. heeft meegedeeld dat verzoeker op slinkse wijze probeerde erachter te komen waar zijn zontje op school

zat. Politieambtenaar K. heeft deze informatie nog diezelfde dag doorgegeven aan politieambtenaar B.

- Blijkens een mutatie van het regionale politiekorps Gelderland-Midden verscheen verzoeker op 25 oktober 2004 aan het politiebureau te Arnhem om te informeren naar de klachtenregeling. Nadat het de betreffende politieambtenaar duidelijk werd dat verzoeker stond gesignaleerd, werd verzoeker aangehouden.

5. Nadat het standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden en de daarbij gevoegde stukken voor commentaar waren voorgelegd aan verzoeker, liet verzoeker de Nationale ombudsman weten dat hij er nog steeds van overtuigd was dat het strafrechtelijk onderzoek naar hem pas was gestart op het moment dat hij bij de basisschool van zijn zoontje navraag had gedaan en zijn ex-echtgenote hiervan melding had gemaakt bij de politie Zeeland. Dit bleek volgens verzoeker onder meer uit het feit dat in een mutatie van de politie Gelderland-Midden stond vermeld dat op 30 september 2004 tot zijn aanhouding zou worden overgegaan; zijnde één dag nadat hij bij de school van zijn zoontje navraag had gedaan.

Beoordeling

6. Het verbod van misbruik van bevoegdheid houdt in dat bestuursorganen een bevoegdheid niet gebruiken voor een ander doel dan waartoe die bevoegdheid is gegeven. Dit verbod brengt mee dat ambtenaren een specifieke bevoegdheid niet mogen hanteren met het doel om onderzoek te doen naar gedragingen die buiten het kader vallen waarbinnen de bevoegdheid is verleend.

7. Het Nederlandse strafprocesrecht, zoals vastgelegd in het Wetboek van Strafvordering (Sv), bevat regels voor de opsporing en vervolging van strafbare feiten, en is er uiteindelijk op gericht om strafbare feiten op te helderen en de daarvoor verantwoordelijke personen te straffen. Politie en justitie zijn belast met de opsporing van strafbare feiten. Daartoe geeft - onder meer - het Wetboek van Strafvordering hun een reeks van bevoegdheden. Deze bevoegdheden mogen pas worden toegepast als iemand als verdachte kan worden aangemerkt. Krachtens artikel 27 van dit wetboek mag de politie iemand als verdachte aanmerken als er sprake is van een redelijk vermoeden van schuld aan enig strafbaar feit. Dit redelijke vermoeden van schuld moet zijn gebaseerd op zich voordoende feiten of omstandigheden (zie Achtergrond, onder 1.).

8. In dit geval heeft de ex-echtgenote van verzoeker op 7 juni 2004 bij het regionale politiekorps Zeeland aangifte gedaan van mishandeling zoals omschreven in de artikelen 300 en 304 van het Wetboek van Strafrecht (Sr; zie Achtergrond, onder 2.). Dit is als een ernstig strafbaar feit aan te merken en leverde naar het oordeel van de Nationale ombudsman op zichzelf voldoende reden op om verzoeker als verdachte aan te merken en een onderzoek naar hem in te stellen. Volgens verzoeker is dit onderzoek echter pas

gestart op het moment dat zijn ex-echtgenote de politie Zeeland liet weten dat hij - zeer tegen haar zin in - navraag had gedaan bij de school van zijn zoontje. Gelet op hetgeen in het registratiesysteem van beide politiekorpsen is vastgelegd, komt de Nationale ombudsman echter tot het oordeel dat deze zienswijze van verzoeker niet juist is. Vast is komen te staan dat de ex-echtgenote van verzoeker op 7 juni 2004 daadwerkelijk aangifte tegen verzoeker heeft gedaan. Vervolgens heeft het regionale politiekorps Zeeland het regionale politiekorps Gelderland-Midden op 21 juni 2004 verzocht de behandeling van deze aangifte over te nemen. In dit kader is besloten over te gaan tot de aanhouding van verzoeker en daartoe toestemming te vragen aan de officier van justitie. Hieruit blijkt dus dat het regionale politiekorps Gelderland-Midden reeds voorafgaand aan 8 oktober 2004, zijnde de dag waarop verzoekers ex-echtgenote de politie in Terneuzen heeft laten weten dat verzoeker navraag had gedaan bij de school van haar zoontje, was gestart met het onderzoek naar de aangifte van mevrouw Me. en in dit kader reeds had besloten verzoeker aan te houden en daartoe actie had ondernomen. Dit brengt de Nationale ombudsman tot de conclusie dat de op 7 juni 2004 door mevrouw Me. gedane aangifte ten grondslag lag aan het door het politiekorps Gelderland-Midden ingestelde onderzoek en niet de door haar op 9 maart 2004 gedane melding bij de politie in Arnhem dat verzoeker zich tijdens het huwelijk schuldig had gemaakt aan mishandeling, noch de door haar op 8 oktober 2004 bij de politie Zeeland gedane melding dat verzoeker navraag had gedaan bij de school van zijn zoontje. Verder is niet gebleken dat de melding van verzoekers ex-echtgenote op 8 oktober 2004 ertoe heeft geleid dat de opsporingsinspanningen werden geïntensiveerd. Dat de politie niet eerder, te weten vóór 7 juni 2004 een onderzoek is gestart, heeft naar het oordeel van de Nationale ombudsman te maken met het feit dat de ex-echtgenote van verzoeker op dat moment nog geen aangifte had gedaan maar slechts melding had gemaakt van hetgeen tijdens haar huwelijk met verzoeker was voorgevallen. Op dat moment was er voor de politie in het kader van de strafrechtelijke opsporing dus nog geen taak weggelegd. Door naar aanleiding van de uiteindelijk door mevrouw Me. gedane aangifte een opsporingsonderzoek in te stellen, heeft de politie Gelderland-Midden niet in strijd gehandeld met het verbod van misbruik van bevoegdheid.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

II. Ten aanzien van het niet eerder horen van verzoeker

Bevindingen

1. Op het moment dat verzoeker zich op 25 oktober 2004 met een klacht tot het regionale politiekorps Gelderland-Midden wendde, werd hij aangehouden en ingesloten voor verhoor. Verzoeker klaagt er nu over dat de politie een half jaar heeft gewacht en niet eerder contact met hem heeft opgenomen om hem uit te nodigen voor verhoor. Bovendien, zo stelt verzoeker, had hij al meerdere malen aan de politie aangegeven bereid te zijn om tekst en uitleg te komen geven. De politie had dat echter al die tijd afgehouden en is op

een moment dat het verzoeker heel slecht uitkwam, namelijk net voordat bij de Raad een bemiddelingsgesprek zou plaatsvinden, tot zijn aanhouding overgegaan.

2. De korpsbeheerder Gelderland-Midden gaf in zijn reactie op deze klacht aan dat verzoeker niet eerder was gehoord omdat de ernst van het feit waarvan verzoeker werd verdacht, de nodige voorbereiding en planning eiste. Bovendien had de ervaring geleerd dat het onverstandig was verdachten te vroeg te informeren, mede ter bescherming van de eventuele slachtoffers. De korpsbeheerder verklaarde deze klacht van verzoeker dan ook ongegrond.

3. In reactie op het standpunt van de korpsbeheerder berichtte verzoeker de Nationale ombudsman dat de zienswijze van de korpsbeheerder niet juist was omdat zijn ex-echtgenote de aangifte had ingebracht in de gerechtelijke procedure zodat hij al in een vroeg stadium op de hoogte was van het feit dat zijn ex-echtgenote tegen hem aangifte had gedaan. Verder ging de korpsbeheerder er volgens verzoeker aan voorbij dat hij de politie, zowel per telefoon als per fax, meermalen had laten weten dat hij over de aangifte tekst en uitleg wilde komen geven. Ook merkte verzoeker op dat een zorgvuldige voorbereiding en planning geen excuus vormde voor het feit dat hij niet eerder als verdachte was gehoord.

Beoordeling

4. Het vereiste van voortvarendheid houdt in dat bestuursorganen slagvaardig en met voldoende snelheid optreden.

5. Gelet op hetgeen hiervóór onder A.I. Beoordeling onder 7 is overwogen, merkt de Nationale ombudsman vooreerst op dat de zienswijze van verzoeker, namelijk dat het een half jaar heeft geduurd voordat hij werd gehoord, niet juist is. Gebleken is immers dat verzoekers ex-echtgenote pas op 7 juni 2004 daadwerkelijk aangifte tegen hem heeft gedaan. Vanaf dat moment was de politie dan ook bevoegd een strafrechtelijk onderzoek naar verzoeker in te stellen en in dit kader opsporingshandelingen te verrichten. De vraag is nu of de politie hiermee niet heeft getalmd. Hierbij is van belang dat de mogelijkheden van de politie om haar taken uit te voeren, niet onbeperkt zijn. Elk politiekorps wordt bij de vervulling van zijn taken beperkt door de middelen die het, in het kader van de landelijke verdeling, ter beschikking worden gesteld, gezien in samenhang met de omvang en aard van het werkaanbod van het betreffende korps. Dit betekent dat de politie bij de vervulling van haar taken, waaronder die van de strafrechtelijke handhaving, prioriteiten dient te stellen.

6. Verder is van belang dat, behoudens spoedeisendheid, alleen de officier van justitie bevoegd is tot het geven van een bevel tot aanhouding buiten heterdaad (zie Achtergrond, onder 1.). Dit brengt met zich mee dat de politie, behoudens spoedeisendheid, pas mag overgaan tot aanhouding buiten heterdaad nadat de officier van justitie de gelegenheid

heeft gehad om, op basis van de door de politie verstrekte informatie, het voornemen tot aanhouden te toetsen en daartoe toestemming heeft verleend. Nu er in dit geen geval geen sprake was van een heterdaadsituatie, diende de politie, alvorens over te kunnen gaan tot de aanhouding en het verhoor van verzoeker, over een dergelijke toestemming te beschikken. Vast is komen te staan dat het regionale politiekorps Zeeland het regionale politiekorps Gelderland-Midden op 21 juni 2004 heeft verzocht de behandeling van de zaak over te nemen. Vervolgens heeft de officier van justitie de politie op 20 september 2004 toestemming verleend om verzoeker buiten heterdaad aan te houden. Niet is gebleken dat er in de tussenliggende periode enige andere opsporingsactiviteiten zijn verricht.

7. Nadat de officier van justitie op 20 september 2004 toestemming had verleend, heeft het tot 25 oktober 2004 geduurd voordat verzoeker werd aangehouden en als verdachte werd gehoord. Ook in die tussenliggende periode zijn, blijktens de overgelegde mutaties, geen opsporingsactiviteiten verricht. Volgens de korpsbeheerder heeft de aanhouding van verzoeker pas op 25 oktober 2004 plaatsgevonden omdat verzoeker van een ernstig strafbaar feit werd verdacht en zijn aanhouding om die reden de nodige voorbereiding en planning vereiste. Ook zou in het verleden zijn gebleken dat het onverstandig is verdachten te vroeg te informeren, dit mede ter bescherming van eventuele slachtoffers.

De Nationale ombudsman ziet echter niet in op welke wijze deze omstandigheden een behandelingsduur van drie maanden tussen de ontvangst van het verzoek en het vragen van toestemming aan de officier van justitie, kunnen rechtvaardigen. Van belang hierbij is dat in die tussenliggende periode geen nader onderzoek (zoals het horen van getuigen, het nogmaals horen van aangeefster, het opvragen van medische informatie) is verricht. Verder is de Nationale ombudsman ook niet gebleken dat aangeefster er belang bij had dat met de aanhouding van verzoeker langer zou worden gewacht, laat staan daartoe een verzoek had gedaan. Integendeel, kennelijk heeft de ex-echtgenote van verzoeker gewacht met het doen van aangifte tot een voor haar geschikt moment. Nu ook verder niet is gebleken dat voorafgaand aan de uiteindelijke aanhouding nog overleg is geweest met aangeefster, was er ook vanuit dat oogpunt gezien geen reden om met de aanhouding van verzoeker te wachten. Gelet hierop komt de Nationale ombudsman tot het oordeel dat de politie niet met de vereiste voortvarendheid heeft gehandeld.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

III. Ten aanzien van het opnemen van contact met de Raad voor de Kinderbescherming

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt er verder over dat politieambtenaar Be. zonder zijn kant van het verhaal te kennen, op 8 oktober 2004 contact heeft opgenomen met de raadsonderzoeker en haar heeft meegedeeld dat verzoeker binnenkort als verdachte van mishandeling zou worden aangehouden. Dit heeft er volgens verzoeker toe geleid dat de raadsonderzoeker

het geplande bemiddelingsgesprek tussen hem en zijn ex-echtgenote heeft afgezegd waardoor verzoeker volgens zijn zeggen ernstig is benadeeld in de omgang met zijn kinderen.

2. De korpsbeheerder merkte in dit verband op dat het bij dit soort zaken met het oog op de bescherming van de belangen van minderjarige kinderen, gebruikelijk en noodzakelijk is om contact op te nemen met de Raad. In verband met de bedreigende situatie die tijdens een omgangsregeling eventueel voor de kinderen en mevrouw Me. zou kunnen ontstaan, heeft politieambtenaar B. in dit geval contact opgenomen met de raadsonderzoeker en haar meegedeeld dat de aangifte tegen verzoeker in behandeling was genomen en dat de politie van plan was verzoeker aan te houden. B. gaf aan zich niet te kunnen herinneren dat zij daarbij een datum had genoemd waarop de aanhouding zou plaatsvinden. Om de veiligheid van mevrouw Me. en de kinderen niet in gevaar te brengen, had zij voorafgaand aan het telefoongesprek met de raadsonderzoeker, niet eerst contact opgenomen met verzoeker. De korpsbeheerder achtte deze klacht van verzoeker ongegrond.

Beoordeling

3. Behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen heeft een ieder recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer. Dit grondrecht, zoals neergelegd in de Grondwet (zie Achtergrond, onder 3.), is in het geding indien de politie privacygevoelige informatie verstrekt aan derden. Het verstrekken van gegevens mag slechts plaatsvinden wanneer dit bij of krachtens wet uitdrukkelijk is bepaald.

4. In de Wet politieregisters (Wpolr) en het Besluit Politieregisters (Bpolr) heeft de wetgever bepaald welke personen en instanties - onder bepaalde voorwaarden - toegang hebben tot de zogenaamde Wpolr-gegevens. De Wpolr kent een gesloten systeem van verstrekking van gegevens aan bepaalde instanties of personen. Zo is in artikel 16, lid 1 onder c bepaald dat op verzoek gegevens kunnen worden verstrekt aan ambtenaren van de kinderbescherming, voor zover zij die informatie nodig hebben voor de goede uitoefening van hun taak. Deze bepaling is nader uitgewerkt in artikel 14 Bpolr (zie Achtergrond onder 5.), waarin drie voorwaarden zijn vermeld. De gegevens kunnen worden verstrekt voor zover de Raad die nodig heeft voor de strafrechtelijke uitvoering van zijn taak, of voor zijn bevoegdheden ter uitvoering van een ondertoezichtstelling van minderjarigen en de in het kader daarvan te treffen voorlopige voorzieningen en voor zover het gegevens betreft die uitsluitend zijn vastgelegd met het oog op de hulpverleningstaak van de politie. Op grond van artikel 30 van genoemde wet kan de politie echter ook gegevens uit de politieregisters aan derden verstrekken, indien dit noodzakelijk is ter uitvoering van de politietaak. Zo kan de politie in het kader van haar hulpverleningstaak besluiten gegevens over de situatie van een minderjarige, waarin hulpverlening en mogelijk een kinderbeschermingsmaatregel op haar plaats is, onder de aandacht van de Raad te brengen. Indien de politie daartoe besluit, ligt het voor de hand dat zij (ook) de bij

haar bekende gegevens over het gezin waartoe de minderjarige behoort, meldt. Daaronder kunnen zich ook gegevens uit een politieregister bevinden. De politie dient bij een verstrekking van gegevens ingevolge artikel 30 van de Wpolr echter steeds de privacybelangen van betrokkenen af te wegen tegen het in het in het geding zijnde politiebelaang.

5. Vast is komen te staan dat een politieambtenaar in een telefoongesprek op 8 oktober 2004 tegen een raadsonderzoeker heeft gezegd dat verzoeker binnenkort zou worden aangehouden. Nu de raadsonderzoeker vervolgens heeft besloten het geplande bemiddelingsgesprek tussen verzoeker en zijn ex-echtgenote af te blazen, acht de Nationale ombudsman het verder aannemelijk dat de desbetreffende politieambtenaar daarbij ook tegen de raadsonderzoeker heeft gezegd waarvan verzoeker werd verdacht. De politieambtenaar heeft hierbij dus gebruik gemaakt van onder meer gegevens uit het bedrijfsprocessensysteem zodat de bepalingen uit de Wpol van toepassing zijn.

6. De Nationale ombudsman overweegt ten aanzien van deze klacht als volgt. Het feit dat er meldingen en een aangifte zijn gedaan van mishandeling c.q. huiselijk geweld, ook tegen kinderen, is een objectief gegeven dat relevant is voor het onderzoek van een orgaan zoals de Raad. De politie is dan ook gerechtigd deze informatie aan de Raad door te geven. Daarbij moet de politie zich echter wel bewust zijn van het feit dat op het moment dat de politie meldingen en aangiftes zoals de onderhavige ontvangt, noteert en aan een instantie zoals de Raad doorgeeft, veelal nog niet vaststaat dat de inhoud van die melding en/of aangifte juist en volledig is. Dit brengt met zich mee dat de politie in de informatieverstrekking aan derden niet de indruk mag wekken dat de strafbare feiten daadwerkelijk hebben plaatsgevonden en zich in haar informatieverstrekking op dit punt dus terughoudend moet opstellen. In het geval de vastgelegde informatie (achteraf) dan niet (geheel) blijkt te kloppen, kan dit de politie in beginsel niet worden verweten mits zij de vastgelegde informatie op objectieve en terughoudende wijze heeft verstrekt. Dit vereiste van terughoudendheid brengt verder met zich mee dat het niet nodig is om betrokkene voorafgaand aan het verstrekken van de informatie, eerst in de gelegenheid te stellen zijn visie op het gebeuren te geven, temeer niet nu dit het opsporingsonderzoek ernstig zou kunnen hinderen.

Uiteraard dient de politie geen informatie aan derden te verstrekken waarvan het direct duidelijk is dat deze niet op waarheid berust. Van dit laatste is in dit geval overigens niet gebleken. Nu daarnaast ook niet is gebleken dat de politie bewust verkeerde informatie heeft verstrekt, of dat de desbetreffende politieambtenaar zich suggestief en eenzijdig heeft uitgelaten, is niet onjuist gehandeld. De Nationale ombudsman is van oordeel dat, nu er in de Wet politieregisters een wettelijke basis bestaat voor de politie om dergelijke gegevens aan de Raad te verstrekken, de politie niet kan worden verweten hiermee een inbreuk te hebben gepleegd op de persoonlijke levenssfeer van verzoeker, ook niet nu daaraan voorafgaand niet eerst contact is opgenomen met verzoeker. Terzijde wordt hier bovendien nog opgemerkt dat de Raad een eigen taak en bevoegdheid heeft en bij het

opstellen van de rapportages niet alleen zal afgaan op mutaties en gegevens die de politie heeft verstrekt.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

IV. Ten aanzien van verzoekers aanhouding

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie hem op het moment dat hij op het politiebureau zijn beklag wilde doen over het feit dat de politie hem nog steeds niet in de gelegenheid had gesteld zijn visie op de aangifte te geven, heeft aangehouden.
2. De korpsbeheerder liet weten dat de politieambtenaar die verzoeker op 25 oktober 2004 te woord stond, op een gegeven moment in het bedrijfsprocessensysteem zag dat ten aanzien van verzoeker toestemming was verleend hem buiten heterdaad aan te houden, waarop deze politieambtenaar tot aanhouding is overgegaan. Doordat voor een dergelijke aanhouding toestemming was verleend, had de politiemedewerker niet verkeerd gehandeld en vond de korpsbeheerder deze klacht van verzoeker ongegrond.

Beoordeling

3. Het aanhouden van een persoon alsmede het insluiten van een persoon op het politiebureau, is een vorm van vrijheidsontneming. Het verbod van onrechtmatige vrijheidsontneming houdt voor bestuursorganen in dat zij buiten de bij of krachtens de wet bepaalde gevallen niemand zijn vrijheid mogen ontnemen. In artikel 15 van de Grondwet (zie Achtergrond, onder 3.) is het verbod van onrechtmatige vrijheidsontneming neergelegd. Dat verbod brengt mee dat de politie alleen in de bij of krachtens de wet bepaalde gevallen iemand mag staande houden, aanhouden en ophouden op het politiebureau. Zo is op grond van artikel 53 Sv (zie Achtergrond, onder 1.) in geval van ontdekking op heterdaad van een strafbaar feit iedere opsporingsambtenaar bevoegd om een verdachte aan te houden en over te brengen naar het politiebureau. Indien er geen sprake is van een geval van ontdekking op heterdaad, bepaalt artikel 54 Sv dat daarvoor toestemming nodig is van de officier van justitie.

4. Vast is komen te staan dat verzoekers ex-echtgenote aangifte had gedaan terzake mishandeling c.q. huiselijk geweld. Mishandeling is strafbaar gesteld in artikel 300 Sr (zie Achtergrond, onder 2.). In artikel 304 Sr is huiselijk geweld strafbaar gesteld. Artikel 27, eerste lid, Sv (zie Achtergrond, onder 1.) omschrijft de verdachte daarbij als degene te wiens aanzien uit feiten en omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan enig strafbaar feit voortvloeit. De Nationale ombudsman is van oordeel dat jegens verzoeker sprake was van een redelijk vermoeden van schuld aan mishandeling/huiselijk geweld zodat de officier van justitie terecht toestemming tot aanhouding buiten heterdaad heeft

verleend. De politie was op grond hiervan bevoegd verzoeker als verdachte aan te houden. Het feit dat verzoeker uiteindelijk pas is aangehouden op het moment dat hij op het politiebureau zijn beklag wilde doen, doet hieraan niet af. De politie heeft in dit geval niet in strijd gehandeld met het verbod op onrechtmatige vrijheidsontneming.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

V. Ten aanzien van de behandelingsduur van zijn klacht

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat zijn op 14 november 2004 bij de politie Gelderland-Midden ingediende klacht pas op 21 juli 2005 is afgedaan.

2. In zijn reactie op deze klacht zette de korpsbeheerder uiteen welke handelingen in het kader van de interne klachtprocedure waren verricht, waarna hij concludeerde dat de totale behandelingsduur bijna 35 weken had geduurd. Hiermee was de termijn uit de klachtenregeling van het politiekorps Gelderland-Midden waarbinnen een klacht afgehandeld dient te zijn, aanzienlijk overschreden om welke reden de korpsbeheerder deze klacht gegrond verklaarde.

Beoordeling

3. Het vereiste van voortvarendheid, zoals hiervóór onder A.II. Beoordeling 6. is omschreven, houdt ook in dat een bestuursorgaan klachten in beginsel binnen de daarvoor gestelde wettelijke termijnen moet afhandelen. Op grond van de bepalingen uit de Algemene wet bestuursrecht (zie Achtergrond, onder 6.) en de Politiewet 1993 (zie Achtergrond, onder 9.) is de maximale klachtafhandelingstermijn voor de politie tien weken en veertien weken als er een klachtadviescommissie wordt ingeschakeld, welke termijn met maximaal vier weken kan worden verlengd en waarover de klager dan schriftelijk moet worden bericht. Verder uitstel is alleen mogelijk onder opgaaf van redenen en met instemming van de klager, waarbij het bestuursorgaan bovendien een zo kort mogelijke nieuwe termijn moet noemen. In de Klachtenregeling van de politie Gelderland-Midden is in artikel 11 eveneens bepaald dat een klacht binnen tien weken, dan wel binnen veertien weken indien advies wordt gevraagd aan de klachtencommissie, moet zijn afgehandeld. Indien deze termijnen niet worden gehandeld dient krachtens dit artikel tijdig, te weten voor het verstrijken van de behandelingsstermijn, een verdagingbericht aan klager te worden verstuurd (zie Achtergrond, onder 7.).

4. Vaststaat dat de korpsbeheerder er bijna vijfendertig weken over heeft gedaan om de klacht van verzoeker af te handelen terwijl de maximale termijn die de politie zichzelf in de klachtenregeling heeft opgelegd veertien weken bedraagt. In die tussentijd zijn geen verdagingberichten aan verzoeker gestuurd.

Nu er, zoals de korpsbeheerder ook heeft erkend, sprake was van een overschrijding van de maximaal toegestane termijn, concludeert de Nationale ombudsman dat er is gehandeld in strijd met het vereiste van voortvarendheid.

De onderzochte gedraging is op dit punt niet behoorlijk.

B. Ten aanzien van het regionale politiekorps Zeeland

VI. Ten aanzien van het opnemen van contact met het regionale politiekorps Gelderland-Midden

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de politie Zeeland na de melding van zijn ex-echtgenote dat hij had geïnformeerd bij de school van zijn zoontje, direct contact heeft opgenomen met de politie te Gelderland-Midden zonder eerst bij hem navraag te doen over het gebeuren. Volgens verzoeker heeft dit ertoe geleid dat een eerder tegen hem gedane aangifte terzake mishandeling opeens werd opgepakt waardoor uiteindelijk een gepland bemiddelingsgesprek bij de Raad geen doorgang heeft gevonden. Volgens verzoeker had de politie Zeeland hem gewoon moeten bellen en om een toelichting moeten vragen.

2. Nadat de korpsbeheerder om een reactie op de klacht was gevraagd, ontving de Nationale ombudsman een schriftelijke reactie van de divisiechef EXO waarin deze aangeeft dat hij de klacht van verzoeker niet gegrond acht. Bij die reactie was een emailbericht van politieambtenaar K. gevoegd waarin onder meer staat vermeld dat hij op 8 juni 2004 contact had opgenomen met de politie Gelderland-Midden om nadere informatie te verkrijgen over verzoeker. De ex-echtgenote van verzoeker had namelijk aangegeven bang te zijn voor problemen en hij wilde op die manier een inschatting kunnen maken of er sprake was van een reëel gevaar. Ook zou deze informatie van belang kunnen zijn voor zijn collega's indien zich een nieuw incident zou voordoen. Verder had hij bij zijn collega uit Arnhem geïnformeerd naar de stand van zaken in het politieonderzoek naar verzoeker. Nadat de Nationale ombudsman de korpsbeheerder erop had gewezen dat hij zelf ook nog een standpunt op deze klacht moest innemen, deelde de korpsbeheerder de Nationale ombudsman mee dat hij geen nieuwe gezichtspunten zag en verzoekers klacht ongegrond achtte.

Beoordeling

3. Zoals hiervóór reeds is overwogen, deelt de Nationale ombudsman het standpunt van verzoeker, inhoudende dat de politie Gelderland-Midden de aangifte tegen verzoeker pas heeft opgepakt nadat zij van de politie Zeeland te horen hadden gekregen dat verzoeker navraag had gedaan bij de school van zijn zoontje, niet. De vraag die in dit verband dan ook resteert is of de politie Zeeland de van verzoekers ex-echtgenote afkomstige

informatie aan de politie Gelderland-Midden had mogen doorgeven zonder dat verzoeker daarbij eerst in de gelegenheid is gesteld om op die informatie te reageren.

4. Het vereiste van professionaliteit houdt in dat ambtenaren met een bijzondere training of opleiding jegens burgers overeenkomstig de standaarden van hun beroepsgroep handelen. Dit betekent voor de politie dat zij haar taken op daadkrachtige en deskundige wijze dient uit te voeren.

5. In het kader van het opsporingsonderzoek is het van belang dat de politie over alle relevante informatie beschikt. Op die manier kan een juiste en zorgvuldige inschatting worden gemaakt van de te ondernemen stappen. Van een politieambtenaar mag dan ook worden verwacht dat hij ervoor zorgt dat hij de in dit kader ontvangen informatie, doorgeeft aan de behandelend politieambtenaar. Het feit dat het opsporingsonderzoek in dit geval is overgedragen aan een ander politiekorps, maakt dit niet anders. Dat politieambtenaar K. na de melding van de ex-echtgenote van verzoeker contact heeft opgenomen met het politiekorps Gelderland-Midden is overeenkomstig de eisen die aan het politieoptreden mogen worden gesteld en dus niet onjuist. Verder is het niet vereist dat de politie ten aanzien van alle verkregen informatie eerst bij de betrokkenen moet informeren of die informatie wel juist is. Dit zou een eventueel opsporingsonderzoek ernstig kunnen belemmeren. Pas indien de verkregen informatie leidt tot een concrete verdenking en wordt overgegaan tot de aanhouding, dient een verdachte in de gelegenheid te worden gesteld zijn kant van het verhaal naar voren te brengen.

De onderzochte gedraging is behoorlijk.

VII. Ten aanzien van de behandelingsduur van verzoekers klacht

Bevindingen

1. Verzoeker klaagt erover dat de korpsbeheerder Zeeland zijn op 23 oktober 2004 ingediende klacht pas op 30 maart 2005 heeft afgedaan.

2. In reactie op deze klacht ontving de Nationale ombudsman in eerste instantie slechts een schriftelijke reactie van een districtschef waarin werd opgemerkt dat hij ten aanzien van deze klacht geen oordeel kon geven omdat het hem niet bekend was hoe klachten destijds werden behandeld en het hem ook niet duidelijk was waarom de afhandeling destijds "lang" had geduurd. Nadat de korpsbeheerder erop was gewezen dat het antwoord van de districtschef niet voldoende was en de Nationale ombudsman een formeel standpunt van de korpsbeheerder verlangde, liet de korpsbeheerder de Nationale ombudsman weten dat zowel de klachtencommissie van de politie Gelderland-Midden als de klachtencommissie van de politie Zeeland verzoekers klachten reeds eerder ongegrond hadden verklaard en dat hij geen reden zag van dit eerder ingenomen standpunt af te wijken. Aangezien verzoekers klacht over de behandelingsduur echter geen deel had

uitgemaakt van de interne klachtprocedure, en de klachtencommissie Zeeland daarover dus geen oordeel had geveld, werd de korpsbeheerder nogmaals verzocht ook ten aanzien van deze klacht een formeel standpunt in te nemen. De korpsbeheerder heeft hierop tijdens het onderzoek door de Nationale ombudsman niet gereageerd. Als reactie op het verslag van bevindingen stuurde de korpsbeheerder een kopie van een brief van 14 maart 2006 aan verzoeker toe. De korpsbeheerder deelde mee dat uit die brief volgt dat hij de klacht van verzoeker terecht acht. De korpsbeheerder tekende daarbij aan dat het overschrijden van de behandelingsduur mede veroorzaakt werd doordat verzoeker rechtstreeks correspondentie met andere politiemedewerkers voerde en andere communicatiemiddelen hanteerde dan de gebruikelijke.

Beoordeling

3. Ook deze klacht dient te worden beoordeeld aan het hiervóór eerder genoemde vereiste van voortvarendheid (zie onder A.

II Beoordeling

6.).

4. De Nationale ombudsman is van oordeel dat verzoekers klacht van 23 oktober 2004 onvoldoende voortvarend is behandeld. Waar de Politiewet 1993 (zie Achtergrond, onder 9.) en de geldende klachtenregeling van het regionale politiekorps Zeeland een maximale behandelingsduur van veertien weken toestaat (zie Achtergrond, onder 8.), heeft de behandeling in feite ruim vijf maanden geduurd. Bijzondere omstandigheden die een dergelijke termijnoverschrijding rechtvaardigen zijn niet gebleken. Dat verzoeker zijn klacht niet op de daartoe voorgeschreven wijze indiende, leidt niet tot een ander oordeel. De korpsbeheerder heeft daarmee gehandeld in strijd met het vereiste van voortvarendheid.

5. Verder is niet gebleken dat toen duidelijk werd dat de behandeling van de klacht van verzoeker niet binnen de voorgeschreven termijn zou kunnen plaatsvinden, verzoeker een verdagingbericht is gestuurd, waarin de reden voor de ontstane vertraging werd uiteengezet en waarin tevens een nieuwe - korte - behandelingstermijn werd genoemd. Daarmee is gehandeld in strijd met artikel 11 van de klachtenregeling van de politie Zeeland (zie Achtergrond, onder 8.) en artikel 9:11, tweede lid, van de Algemene wet bestuursrecht (zie Achtergrond, onder 6.), waarin is bepaald dat een bestuursorgaan de afhandeling van een klacht voor ten hoogste vier weken kan verdagen, van welke verdaging de betrokkenen vervolgens schriftelijk op de hoogte moeten worden gesteld.

De onderzochte gedraging is niet behoorlijk.

CONCLUSIE

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Gelderland-Midden, is

gegrond ten aanzien van:

- het niet eerder horen van verzoeker, wegens schending van het vereiste van voortvarendheid;
- de behandelingsduur van verzoekers klacht, wegens schending van het vereiste van voortvarendheid;

niet gegrond ten aanzien van:

- de beslissing om een onderzoek naar verzoeker in te stellen;
- het opnemen van contact met de Raad voor de Kinderbescherming;
- de aanhouding van verzoeker.

De klacht over de onderzochte gedraging van het regionale politiekorps Zeeland, is

gegrond ten aanzien van de behandelingsduur van verzoekers klacht, wegens schending van het vereiste van voortvarendheid;

niet gegrond ten aanzien van het opnemen van contact met het regionale politiekorps Gelderland-Midden.

Onderzoek

Op 14 juli 2005 ontving de Nationale ombudsman een verzoekschrift van de heer A. te Amsterdam, met een klacht over een gedraging van het regionale politiekorps Zeeland.

Op 9 september 2005 liet de heer A. de Nationale ombudsman weten dat hij ook een klacht had over een gedraging van het regionale politiekorps Gelderland-Midden, welke klacht samenhangt met zijn klacht over het regionale politiekorps Zeeland. Naar de gedraging van het regionale politiekorps Gelderland-Midden, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden, en de gedraging van het regionale politiekorps Zeeland, die wordt aangemerkt als een gedraging van de beheerder van het regionale politiekorps Zeeland, werd een onderzoek ingesteld.

In het kader van het onderzoek werd de beide korpsbeheerders verzocht op de klacht te reageren en een afschrift toe te sturen van de stukken die op de klacht betrekking hebben. Daarnaast werd een betrokken ambtenaar de gelegenheid geboden om commentaar op de klacht te geven. Deze politieambtenaar maakte van deze gelegenheid gebruik. In verband

met hun verantwoordelijkheid voor justitieel politieoptreden werden ook de hoofdofficier van justitie te Middelburg en de hoofdofficier van justitie te Arnhem over de klacht geïnformeerd en in de gelegenheid gesteld hun zienswijze kenbaar te maken, voor zover daarvoor naar hun oordeel reden was. De genoemde hoofdofficiëren maakten van deze gelegenheid geen gebruik. Tijdens het onderzoek kregen de korpsbeheerders en verzoeker de gelegenheid op de door ieder van hen verstrekte inlichtingen te reageren.

Het resultaat van het onderzoek werd als verslag van bevindingen gestuurd aan betrokkenen. Verzoeker gaf binnen de gestelde termijn geen reactie. De beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden en betrokken ambtenaar K. deelden mee zich met de inhoud van het verslag te kunnen verenigen. De reactie van de beheerder van het regionale politiekorps Zeeland gaf aanleiding het verslag op een enkel punt aan te vullen.

INFORMATIEOVERZICHT

De bevindingen van het onderzoek zijn gebaseerd op de volgende informatie:

1. Het verzoekschrift met bijlagen van verzoeker van 14 juli 2005;
2. Het interne klachtdossier van het regionale politiekorps Zeeland;
3. Het verzoekschrift met bijlagen van verzoeker van 7 september 2005;
4. Het standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Zeeland van 9 november 2005;
5. Het standpunt van de beheerder van het regionale politiekorps Gelderland-Midden van 15 december 2005;
6. De nadere reactie van de beheerder van het regionale politiekorps Zeeland van 10 januari 2006;
7. De schriftelijke reactie van verzoeker van 18 februari 2006.

Bevindingen

Zie onder Beoordeling.

Achtergrond

1. Wetboek van Strafvordering

Artikel 27, eerste lid

"Als verdachte wordt vóórdat de vervolging is aangevangen, aangemerkt degene te wiens aanzien uit feiten of omstandigheden een redelijk vermoeden van schuld aan eenig strafbaar feit voortvloeit."

Artikel 53, eerste lid

"In geval van ontdekking op heeter daad is ieder bevoegd een verdachte aan te houden."

Artikel 54, eerste lid

"Ook buiten het geval van ontdekking op heeter daad is de officier van justitie bevoegd den verdachte van eenig strafbaar feit waarvoor voorlopige hechtenis is toegelaten, aan te houden en naar eene plaats van verhoor te geleiden, hij kan ook diens aanhouding of voorgeleiding bevelen."

2. Wetboek van Strafrecht

Artikel 300, eerste lid

"Mishandeling wordt gestraft met gevangenisstraf van ten hoogste drie jaren of geldboete van de vierde categorie."

Artikel 304

"De in artikelen 300-303 bepaalde gevangenisstraffen kunnen met een derde worden verhoogd:

1*. Ten aanzien van de schuldige die het misdrijf begaat tegen zijn moeder, zijn vader tot wie hij in familierechtelijke betrekking staat, zijn echtgenoot, zijn levensgezel of zijn kind; (...)"

3. Grondwet

Artikel 10

"1. Ieder heeft, behoudens bij of krachtens de wet te stellen beperkingen, recht op eerbiediging van zijn persoonlijke levenssfeer.

2. De wet stelt regels ter bescherming van de persoonlijke levenssfeer in verband met het vastleggen en verstrekken van persoonsgegevens.

3. De wet stelt regels inzake de aanspraken van personen op kennisneming van over hen vastgelegde gegevens en van het gebruik dat daarvan wordt gemaakt, alsmede op verbetering van zodanige gegevens."

Artikel 15

"1. Buiten de gevallen bij of krachtens de wet bepaald mag niemand zijn vrijheid worden ontnomen.

2. Hij aan wie anders dan op rechterlijk bevel zijn vrijheid is ontnomen, kan aan de rechter zijn invrijheidstelling verzoeken. Hij wordt in dat geval door de rechter gehoord binnen een bij de wet te bepalen termijn. De rechter gelast de onmiddellijke invrijheidstelling, indien hij de vrijheidsontneming onrechtmatig oordeelt.

3. De berechting van hem aan wie met het oog daarop zijn vrijheid is ontnomen, vindt binnen een redelijke termijn plaats.

4. Hij aan wie rechtmatig zijn vrijheid is ontnomen, kan worden beperkt in de uitoefening van grondrechten voor zover deze zich niet met de vrijheidsontneming verdraagt."

4. Wet politieregisters

Artikel 16, eerste lid

"Uit een politieregister worden op hun verzoek antecedenten verstrekt aan:

(...)

c. bij algemene maatregel van bestuur aan te wijzen reclasseringsmedewerkers en ambtenaren van de kindbescherming, voor zover zij deze behoeven voor de uitoefening van hun taak."

Artikel 30, eerste lid

"Een ieder die krachtens deze wet de beschikking krijgt over gegevens met betrekking tot een derde, is verplicht tot geheimhouding daarvan, behoudens voor zover een bij of krachtens deze wet gegeven voorschrift mededelingen toelaat, dan wel de uitvoering van de taak met het oog waarop de gegevens zijn verstrekt tot het ter kennis brengen daarvan noodzaakt."

5. Artikel 14 van het Besluit politieregisters

"1. Gegevens worden desgevraagd uit een politieregister verstrekt, voor zover zij deze behoeven voor een goede uitvoering van hun taak, aan

(...)

d. personen, werkzaam bij een stichting als bedoeld in artikel 1, onder f, van de Wet op de jeugdzorg die belast is met de uitvoering van de taak, bedoeld in artikel 10, eerste lid,

onder e, van die wet;

(...)

t. de raad voor de kindbescherming voor zover het de strafrechtelijke uitoefening van zijn taak betreft, alsmede zijn bevoegdheden ter uitvoering van de ondertoezichtstelling van minderjarigen, bedoeld in de artikelen 254 en volgende van Boek I van het Burgerlijk Wetboek en de in het kader daarvan te treffen voorlopige voorzieningen en voor zover het gegevens betreft die uitsluitend zijn vastgelegd met het oog op de hulpverleningstaak van de politie;"

6. Artikel 9:11 van de Algemene wet Bestuursrecht

"1. Het bestuursorgaan handelt de klacht af binnen zes weken of - indien afdeling 9.1.3 van toepassing is - binnen tien weken na ontvangst van het klaagschrift.

2. Het bestuursorgaan kan de afhandeling voor ten hoogste vier weken verdagen. Van de verdaging wordt schriftelijk mededeling gedaan aan de klager en aan degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft."

7. Artikel 11 van de Klachtenregeling politie Gelderland-Midden d.d. 24 juni 2004

"Verdaging

Indien de korpsbeheerder er niet in slaagt een klacht binnen tien weken of, indien de klacht ter behandeling en advisering aan de commissie is voorgelegd, binnen veertien weken na ontvangst van het klaagschrift af te doen, draagt deze er zorg voor dat de klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft vóór het verstrijken van de van toepassing zijnde termijn een mededeling van verdaging wordt gezonden."

8. Artikel 11 van de Klachtenregeling politie Zeeland

"Verdaging

Indien de korpsbeheerder er niet in slaagt een klacht binnen tien weken of, indien de klacht ter behandeling en advisering aan de commissie is voorgelegd, binnen veertien weken na ontvangst van het klaagschrift af te doen, draagt deze er zorg voor dat de klager en degene op wiens gedraging de klacht betrekking heeft vóór het verstrijken van de van toepassing zijnde termijn een mededeling van verdaging wordt gezonden."

9. Politiewet 1993

Artikel 66

"In afwijking van artikel 9:11, eerste lid, van de Algemene Wet bestuursrecht wordt de klacht afgehandeld binnen tien weken of, indien een commissie als bedoeld in artikel 61, tweede lid, onder a, is belast met de behandeling van en de advisering over de klacht, binnen veertien weken na de ontvangst van het klaagschrift."